

သုဝေ

ကြယ်စိုးကြယ်ငွေမှတ်တမ်း

အခန်း(၁)

သူဝေ

ကြယ်ခိုးကြယ်ငွေမှတ်တမ်း

(က)

“ ငါမေးမယ် ”

သူမေးမယ်ဆိုတော့ ကိုယ်မှာ ဖြေဖို့တာဝန်က ကျလာပြီ။ စကားထား ပုံစံမျိုး
လေးသူက ရွတ်ပြလာတယ်။

“ သုံးလုံးပူးကြီး ကြီးမှကြီး ပြူး ပြူး ပြောင်ပြောင်ကြီး။ အဲဒါဘာလဲ ပြော ”

“ ဟာ . . . နင် ညစ်တီးညစ်ပတ်တွေ လာမမေးနဲ့နော် ”

မသင်္ကာသလို ကိုယ်ကပြန်ပြောတော့ သူကမျက်စောင်းချိတ်ပြီး . . .

“ စဉ်းစားစမ်းပါ ” တဲ့။

ကိုယ်က ခပ်ပျင်းပျင်းကောင်လေးဆိုတာ သူသိရဲ့ သားနဲ့ ခဏလောက်စဉ်းစားပြီး
အဖြေ မရတော့ ကိုယ်ပန်းပေးလိုက်တယ်။ ညံ့လိုက်တာလို့ ကိုယ့်ကိုဝေဖန်ပြီးမှ အဖြေကို
ပြောပြတယ်။

“ ဂူဝံကြယ်ကိုပြောတာဟ။ ဂူဝံကြယ်ဆိုတာ သုံးလုံးပူးနေတဲ့ကြယ်တဲ့။
အဲဒါကြောင့် အရမ်းလင်းပြီး ပြူး ပြူး ပြောင်ပြောင်နဲ့တောက်ပနေတာတဲ့ ”

ကိုယ်မသိတဲ့ ကိစ္စမို့ ပြန်လည်မငြင်းနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

“ ကဲ . . . ကဲ . . . မဖြေနိုင်ရင် နားရွက်ဆွဲမှာ လို့ နင်မပြောထားပါဘူး ”

“ မရဘူး ဆွဲမှာ ပဲ ”

“ မရဘူး အဆွဲမခံဘူးဟေ့ ”

ကိုယ်ထွက်ပြေးဖို့ ကမန်းကတန်းထလိုက်တော့ ခေါင်းနဲ့သစ်ပင်ပုလေးတစ်ပင်
အောက်မှာ လေ။

...

(ခ)

ကြယ်တွေ ထဲမှာ (Pegasus) ‘ပက်ဂတ်ဆစ်’ဆိုတဲ့ ကြယ်တာရာစု
တစ်ခုရှိတယ်။ ဂရိဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ထဲက Pegasus လို့ အမည် ရတဲ့ မြင်းပျံဆိုတဲ့လူက
‘မဲယူဆာ’ဆိုတဲ့လူကို ခေါင်းဖြတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီ ခေါင်းဖြတ်ရာကနေ ပန်းထွက်လာတဲ့
သွေးအိုင်ထဲကနေ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ မြင်းပေါ့။ အဲဒီ မြင်းက ကောင်းကင်ဘုံနဲ့ ကြယ်တာရာစု
တစ်ခုဆီကို ပျံသန်းသွားခဲ့တယ်။ သူရောက်ခဲ့တဲ့ ကြယ်တာရာစုကို သူ့အမည်
မှည့်ခေါ်လိုက်ကြတာပေါ့။“

အဲဒီ ကြယ်အကြောင်း ပြောရင်းနဲ့ သူက အဲဒီ မြင်းပျံကြီးကို
လိုချင်ကြောင်းလည်း အာရပ်ါးရ ပြောလာတယ်။

“ အဲဒီ မြင်းပျံကြီးကို ရလို့ ကတော့ ရှယ်ပဲ”

“နင်က ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“(Tissue) တစ်ချို့ တစ်စရတာ နဲ့ မျိုး ပွားလို့ရတဲ့
ဆေးပညာပေါ်ထွန်းနေပြီဆို။ အဲဒါဆို ဒီကောင်ကြီးကို မျိုး ဆက်ပြန်ပွားအောင် လုပ်ရမှာ
ပေါ့ဟ” တဲ့။ တွေ့ လား သူက အကြံကြီးတယ်။ နောက်ပြီး ဆက်ပြောတယ်။

“ နင်က မြင်းပျံကြီးကို တစ်ယောက် တည်း စီးသွားမှာ လား”

ကိုယ့်ကို မှု န်လဲလဲလေး ပြန်ကြည့်ပေးပြီးမှ ...

“ နင်လည်း လိုက်ခဲ့ရမှာ ပေါ့ ငရဲရဲ. ” တဲ့။

အဲဒီ စကားကြောင့် ကိုယ် ပြုံး သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဖြည့်စွက်

စကားကြောင့် ကိုယ့်မှာ ချက်ချင်း ပြန်မဲ့သွားရတယ်။

“ အပြီးဖက်လိုက်ခဲ့လေ ” တဲ့။

သူ ကတော့ ရယ်လို့ပေါ့။ တစ်အောင့်လောက်ကြာလို့ ရယ်လို့ဆုံးတော့မှ ကိုယ်ကမသိလို့ မေးမိသေးတယ်။

“ ဒါနဲ့ အဲဒီ မြင်းပျံကြီးက အထီးလား အမလားဟ ”

“ အဲ . . . ”

သူ တစ်နေကုန်ငြိမ်တွေ စဉ်းစားနေပါတော့သတဲ့။ သူဟာ ကိုယ်စီးမယ့်မြင်းကို အထီးမှန်း၊ အမမှန်း မသိတဲ့ ကောင်မလေးပေါ့ကွယ်။

...

(ဂ)

တစ်ခါတလေ သူက စကားတွေ ကို သူများ နားလည်မလည် ဂရုမစိုက်ဘဲ တစ်ဝက် တစ် ပျက်ကနေ ပြောတတ်သေးတယ်။

“ နေဝင်ရင်တော့ ငှက်ကလေးတွေ အိပ်တန်းပြန်ကြတာပေါ့ ”

“ အင်းပေါ့ ”

“ ဆော်လမွန်ငါးတွေ ကလည်း မိုင်တွေ ကုနေကုသေးတဲ့ နေရာရောက်ရင်တောင် အချိန်တန် သူတို့ဌာနကို ရောက်အောင် အပြေးပြန်ခဲ့ကြတယ်တဲ့ ”

“ ဪ... ”

သူက ဆွေးဆွေးမြည်မြည် ပြောနေရာပေမဲ့ ကိုယ်က နားမလည်သာ ဖြစ်နေရတယ် ”

“ တစ်နေ့ကျရင် နင်လည်း ပြန်လာခဲ့ပေါ့ဟာ ”

“ဟင် . . . ငါက ဘယ်သွားမှာ မို့လို့လဲ”

ဟင် . . . ဪ . . . ဟုတ်လား”

ဆိုပြီး သူကခေါင်းကုတ်တယ်။ ပြီးမှ ပြုံးဖြူလေးနဲ့ ပြောလာတယ်။

“ ငါ ညက အိပ်မက်မက်လို့ဟ။ အိပ်မက်ထဲမှာ နင်က ဟိုး အဝေးကြီးကို ထက်သွားလို့။ ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ”

ဖြစ်ရမယ်လို့ ရေရွတ်ပြီး ကိုယ် ခေါင်းခါမိတယ်။ ပြီးတော့ အရမ်းလည်း ပျော်သွားတယ်။ သူ အိပ်မက်ထဲ ကိုယ်ရောက်ရှိနေလို့ပေါ့။

...

(ဃ)

ပြောလို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ သူကဘယ်သူ့ကိုမဆို အကောင်းဘက်က မြင်ပေးတတ်တယ်။ စကားလုံးကောင်းကောင်းလေးတွေ ရှာပြီးလည်း ပြောပေးတတ်တယ်။

ကိုယ်တို့ တစ်ခါက မျက်စိစွေတဲ့လူ တစ်ယောက် နဲ့ လမ်းမှာ စကားပြော ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်လေ။ စကားဆုံးလို့ အဲဒီ လူလည်းထွက်သွားရော သူက . . .

“ သူ့မျက်လုံးတွေ က ပီဇာမျှော်စင် ဆန်တယ်နော်” တဲ့။

“ အင် . . . ”

ကိုယ် ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသေးတယ်။ ပြီးမှ ထောက်ခံလိုက်မိတယ်။ ပီဇာ မျှော်စင် ဆိုတာ အီတလီနိုင်ငံက စောင်းနေတဲ့ ကမ္ဘာကျော်မျှော်စင်ကြီး မဟုတ်လား။ အခုသူက မျက်လုံး စွေ နေတဲ့သူကို အဲဒီ မျှော်စင်စောင်းစောင်းကြီးနဲ့ လှလှပပ ခိုင်းနှိုင်းလိုက်တာပေါ့။

...

(င)

သူက ကိုယ့်ကို နာမည် ဖျက်ဖို့လည်း ကြိုး စားဖူးသေးတယ်။

“နောက်ဆို နင့်ကို ကွမ်းယာလိုပဲခေါ်တော့မယ်”

“ဘာလိုတုံး”

“မြို့ထဲမှာ နင်နဲ့ နာမည် တူတဲ့ ကွမ်းယာဆိုင်တစ်ဆိုင် ငါတွေ ခဲ့တယ်ဟ”

“ဟွန်း . . . အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင် ငါ ကတော့ ခေါ်မှာ ပဲ . . . ကွမ်းယာ.. ကွမ်းယာ”

ဒီလို မတရားလုပ်လိုတော့ ဘယ်ရမလဲ။ ကိုယ့်မှာ လည်း သူ့ကို ဖျက်ဖို့ နာမည် အသင့်ရှိပြီး သားပဲကို။

“ဒါဆို နင့်ကိုလည်း ဆေးပေါ့လိပ်လိုပဲ ခေါ်တော့မယ်။ နင့်နာမည် နဲ့ တူတဲ့ ဆေးပေါ့လိပ် ရှိတယ်”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . . မဆေးပေါ့လိပ်ရဲ့ ”

သူက တစ်ချက်ငြိမ်သွားသေးတယ်။ စဉ်းစားနေတာလေ။ ပြီးမှ . . .

“အို . . . လာမပြောနဲ့။ သွား . . . ကွမ်းယာကောင်ကြီး”

“ပြောမှာ ပဲ၊ သွား . . . ဆေးပေါ့လိပ်မကြီး”

“ကွမ်းယာ . . . ကွမ်းယာ . . . ကွမ်းယာ . . .”

“ဆေးပေါ့လိပ် . . . ဆေးပေါ့လိပ် . . . ဆေးပေါ့လိပ် . . .”

နံဘေးက နားငြီးလာတဲ့ ကိုယ်တို့သူငယ်ချင်း မော်ကြီးက . .

“တော် တော့ဟာ။ နင်တို့နှစ် ကောင်လုံး တိတ်တော့။ ဆေးပေါ့လိပ်ကော၊ ကွမ်းယာကော ကောင်းတဲ့ဟာတွေ မဟုတ်ဘူး။ နင်တို့နှစ် ကောင်းအတိုင်းပဲ”

ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်လည်း အဟောက်ခံလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ချက်ချင်း ပဲ
နှစ်ယောက်သား တစ်ခုခုကို မှတ်မိသွားပြီး မော်ကြီး ကို ပြန်အောင်ထုတ်လိုက်ကြတယ်။

“မော်ကြီး... လေထိုးကျွတ်ဖာ”

“မော်ကြီး... လေထိုးကျွတ်ဖာ”

ဟုတ်တယ်လေ...။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် မြို့ထဲမှာ မော်ကြီး
လေထိုးကျွတ်ဖာဆိုတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်လေ။ မော်ကြီးလည်း တော် ပြီ...
တော် ပြီ၊ နင်တို့နဲ့ မပေါင်းဘူး ဆိုပြီး ပုဆိုးစွန် တောင်ဆွဲပြီး ထွက်သွားတော့တယ်။

...

(၈)

သူ့ကိုယ်သူ စကားမပြောဘဲနေတဲ့ တစ်နေ့လည်း ရှိသေးတယ်။ အစကတော့
အကောင်းပဲ။ ကိုယ်ကကို လျှာသွားရည်တာ။

“မိန်းမတွေက တစ်နေ့ကို စကားအခွန်း (၇၀၀၀) လောက်ပြောတယ်တဲ့။
ယောက်ျားတွေကတော့ (၂၀၀၀) လောက်ပြောတယ်တဲ့။ နင်တို့မိန်းမတွေက ငါတို့ယောက်
ျားတွေထက် (၂) ဆမကလေပေါ့တယ်။

“ဟုတ်လား... အေး... အေး...”

ဆိုပြီး သူငြိမ်သွားလိုက်တာ ကျောင်းဆင်းတဲ့အထိ ဘာစကားမှမပြောတော့ဘူး။
ကိုယ့်မှာတော့ သူစကားပြောအောင်လို့ဆိုပြီး စကားတွေ ရှာကြံပြောခဲ့ရတာ။ သူ
ကတော့ငြိမ်လျက်ပဲ။ အိမ်ပြန်ချိန်နားကပ်မှသူက...

“ဒီနေ့ နင်ပြောတာ အခွန်း (၁၀၀၀၀) လောက်ရှိပြီ”တဲ့။

သူက အဲဒီလိုလည်း ပြန်ဂျစ်တတ်တယ်။ ဒါပေမယ့်
သူ့ဂျစ်တစ်တစ်မျက်နှာလေးက ချစ်စရာကောင်းနေတယ်။ နို့မတိုက်ဘဲထွက်ပြေးနေတဲ့

အမေကို စိတ်ဆိုးနေတဲ့ ခွေးပေါက်စလေးလိုပေါ့။

...

(ဆ)

တစ်ခါက ကိုယ် နေမကောင်း ဖြစ်ဖူးတယ်။ ဆရာဝန်ညွှန်ကြားလို့ နှလုံးကောင်းတဲ့ ဆေးတချို့ လည်း ခဏသောက်နေရတယ်။ အဲဒီ အချိန် သူကပြောလာတယ်။

“ အင်း . . . နှလုံးအားနည်းတာ မကောင်းဘူး ”

ကိုယ်က ဆေးပညာသဘာအရ ပြောတာမှတ်လို့ ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူက ထောင့်တစ်ချိုး က ပြောလာတာပါ။

“ အီဂျစ်တွေ ရဲ့ ယုံကြည်မှု တစ်ခုရှိတယ်ဟ။ လူတွေ သေလွန်ပြီးတဲ့အခါ အသည်းနှလုံးကို ချိန်ခွင်ထဲထည့် ချိန်ကြည့်တယ်တဲ့။ အဲဒီ လူရဲ့ ကောင်းမှု ဆိုးမှု မှတ်တမ်းကို အဲဒီ လူရဲ့ နှလုံးသားရဲ့ အလေးချိန်က ဖော်ပြနေတယ်တဲ့။ အဲဒီ နှလုံးသားရဲ့ အလေးချိန်ကိုကြည့်ပြီး ကောင်းကင်ဘုံကို သွားသင့် မသွားသင့် ဆုံးဖြတ်ကြတယ်တဲ့ ”

သူ့စကားအဆုံး ကိုယ်က အတွေး :ငင်ငင်နဲ့ ပြုံး မိနေတုန်းမှာ ပဲသူက . . .

“ နင့် နှလုံးသားကို အားကောင်းအောင်လုပ်။ အဲဒါမှ ငါတို့အတူကောင်းကင်ဘုံမှာ ပြန်ဆုံနိုင်မှာ ” တဲ့။

ကလေးမဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ်လည်း ကောင်းကင်ဘုံတို့၊ နတ်ပြည်တို့ကို စုံမက်မိတယ်။ အင်း . . . သူနဲ့အတူရှိရမယ်ဆို ကိုယ်ပိုပျော်မိမှာ ပေါ့။ ပြောရဦးမယ် . . . အကောင်အထည် လိုက်ကြီး မမြင်ဖူးပေမယ့် ကိုယ်သိတယ်။ သူနှလုံးသားက အလေးချိန်စီးစီးနဲ့ ဖြူစင်တယ်။

အဲဒါကို ကိုယ်ယုံတယ်။

...

(၉)

သူ့ပုံမှန်နေပုံထိုင်ပုံလေးက အရမ်းအေးဆေးပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သူတို့မေ့ရှာထဲမှာ သူ့ကို (သူလည်း ဘာမှမလုပ်ဘဲနဲ့) ဖက်ပြိုင်တုပပြီး လိုက်ရွံ့နေတဲ့ လူ တစ်ယောက် ရှိဖူးတယ်။ သူစီးတဲ့ ဖိနပ်မျိုး လိုက်စီး၊ သူဝတ်တဲ့အင်္ကျီမျိုး လိုက်ဝတ်နဲ့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြိုင်ဆိုင်မှု တွေ လိုက်လုပ်တတ်တဲ့လူပေါ့။ အခုတော့ မရှိတော့ပါဘူး။ ကျောင်းပြောင်း သွားပြီတဲ့။ အဲဒီ လူနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရတယ်လေ။ အဲဒီ အခါ ကိုယ်က အနောက်တိုင်းစကားပုံလေးတစ်ခု ထုတ်သုံးပြီး သူ့စိတ်ပြေဖို့ ပြောကြည့်မိတယ်။

“ စိတ်မညစ်ပါနဲ့ဟာ၊ မိတ်ကပ်လိမ်းရုံလောက်နဲ့တော့ မင်းသမီးလေးလို လှမ သွားပါဘူး။ စကားတစ်ခွန်းလည်း ရှိသားပဲ။ Pigs might fly but they are unlikely bords! ဝက်တွေ ပျံနိုင် ရင်တောင် ငှက်လိုတော့ မဟုတ်ဘူးတဲ့” ကိုယ်က စကားအကောင်းရွေးပြောပေမယ့် သူက တခစ်ခစ် ထရယ်တယ်။ နောက် တခစ်ခစ်ကနေ တဟားဟားနဲ့ပါ အားရပါးရ ရယ်ပါတော့တယ်။

ကိုယ်က တထူးတဆန်းကြည့်မိတော့ ရယ်ရင်းတန်းလန်းနဲ့ပဲ သူက . . .

“ အဟား . . . ဝက်ကလေးတွေ ပျံရင် ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူးနော်။ အဟင်း . . . တောင်ပံပေါက်ရတဲ့ ဝက်ဝံလေးတွေ ။ ဟား. . . ဟား. . . ချစ်စရာလေးနေမှာ ပဲ။ ခစ် . . . ခစ်. . . ”

ကြည့် . . . ကိုယ့်မှာ စိတ်ညစ်လျက်နဲ့ သူနဲ့အတူ လိုက်ရယ်မိသွားတယ်။ သူက လေးညှို့ နေတဲ့ ရန်သူကိုတောင် ချစ်စရာကောင်းအောင် တွေ့တတ်တယ်။

...

(၁၀)

သူနဲ့ကိုယ်နဲ့ အရောက် ဖြစ်ဆုံးနေရာတွေ က ချောင်ကျကျ

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေ (သူ့အကိုတွေမှာ စိုးလို့ ချောင်ကျကျဆိုင် ရွေးရတာ ပါ။) ပြီးတော့ စာအုပ်ဆိုင်နဲ့ စာကြည့်တိုက်တွေ ပါပဲ။

တစ်ခါက သူ စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်တယ်။

သူဖတ်တဲ့စာအုပ် နာမည် ကလည်း ရင့်နယ်ဗျ။ ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ (Believe it not)တဲ့။ စာအုပ်ထဲက ဘာကိုဖတ် မိသွားလည်း မသိပါဘူး ကိုယ့်ကိုမေးလားတယ်။

“ သိပ်မကြာခင် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း : သေရတော့မှာ ဆိုရင် နင် ဘာလုပ်ချင်သလဲ။

တချို့က တိတ်တိတ်ကလေး အဝေးကို ထွက်သွားချင်ကြတယ်။ တချို့ကလည်း ကြိုးမိန့်မပေးခင် အစွန်း ကုန် ကုန်သွားတယ်။ ငါကြည့်ဖူးတဲ့ စစ်ကားထဲက ဗိုလ်ကြီးဆိုရင် သူ့အလောင်းကို ဘယ်သူမှ မတွေ့အောင် မြှုပ်ပေးပါဆိုပြီး သူ့ရဲဘော်ကို မှာ သွားခဲ့တယ်။ နင်ဆိုရင် ဘာလုပ်ချင်မလဲ”

ကိုယ်ခေါင်းထဲမှာ အဖြေအတင်သင့်ရှိပေမယ့် သူ့ကိုပဲ ပြန်မေးလိုက်တယ်။

“ နင်ဆိုရင်ကော”

မျက်ဝန်းရွန်းရွန်းလေးနဲ့ ပြန်ဖြေတယ်။

“ အင်း . . .ငါ ကတော့ ကြယ်တွေ ကို တစ်ဝကြီး ငေးသွားချင်တာ” တဲ့။

ကိုယ် ကတော့ စိတ်ထဲကနေပဲ ပြန်ဖြေပစ်လိုက်တယ်။

“ ငါ သေခါနီး ကျရင် နင့်ပါးလေးကို ဖွဖွလေး ပွန်နေချင်တယ်”

ဟုတ်တယ် . . .။ သူ့ပါးလေးက အရမ်းလှတယ်။ နွေရာသီ လဝန်းကလေးလိုပဲ။

ဖြူဖြူနွေးနွေးလေးလေး။

မွှေးနေမိတော့မှာ ပဲ။ လူလည်းလစ်ရင် အင်း . . . သူလည်း ခွင့်ပြုရင်ပေါ့လေ။

...

(ည)

တစ်ခါက ကိုယ်တို့သူငယ်ချင်းတွေ ဆုံတုန်း ထုံးစံအတိုင်း သူ့အစ်ကိုအကြောင်း အတင်း ပြောကြတယ်။ သူ့ ဘဝမှာ အချစ်ဆုံးက သူ့အစ်ကိုတဲ့။ သူ့အမြင်ကပ်ဆုံးကလည်း သူ့ အစ်ကိုတဲ့။ ကိုယ်တို့သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးကလည်း သူ့ အစ်ကိုကို ကြည့်မရကြဘူး။ အရမ်းမာန်တက်ပြီး အတ္တကြီးလို့လေ။ အင်း . . . စမတ်ကျကျ အဆင့်မြင့်မြင့်တော့ နေတတ်တယ် ပေါ့။

ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါ သူက ရယ်စရာပြောလာတာပါ။

“ငါ့အစ်ကိုက ငယ်ငယ်က ရေခဲချောင်းရောင် ဖူးတယ်ဟ”

“ဟုတ်လား . . . ခေါင်းလောင်းကလေး ကလင်ကလင်နဲ့လား”

စိုးစိုးထွေးက စကားဝင်ထောက်တော့ သူက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး . . .

“အင်း . . .တစ်နေ့ကျတော့ သူ့ရေခဲချောင်းရောင် နေရင်း

ဘယ်လိုနေဘယ်လိုမှန်း မသိဘူး ခေါင်းလောင်းကလေး ပျောက်သွားတယ်ဟ”

“အယ် . . .”

“အဲဒီတော့ ပါးစပ်ကနေ တစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက် အော်ရောင်

ဖို့ဆိုတာလည်း အဆင် မပြေဘူးလေ။ အော်လို့မောရင်ရေဆာတယ်ဆိုပြီး

သူ့ရေခဲချောင်းတွေ သူပြန်နှိုက်စားတာနဲ့ ကုန်သွားမှာ စိုးလို့တဲ့”

အဲဒီတော့ ဘာလုပ်လဲ”

“အမှိုက်ပုံတစ်ခုမှာ နို့ဆီခွက်ထဲ ခဲလုံးလေးတွေ ထည့်ပြီး နို့ဆီးခက်ကြီးကို

ခလောက်ကြည့်

တော့ `တတောက်တတက်`နဲ့ သံစုံထွက်လာတာပေါ့။ သူ့အဲဒါကြီးနဲ့ လိုက်ရောင်

တွေတာပဲ။ အဟင်း . . .”

အခုသူ့အစ်ကိုရဲ့ ပုံစံနဲ့ ပြန်နှိုင်းမြင် ဖြစ်ပြီး ကိုယ်တို့သူငယ်ချင်းတွေ ပြုံး

ဖြစ်သွားကြတယ်။

အေးမွန်က သိချင်တာဆက်မေးသေးတယ်။

“အဲဒီ နေ့က ရေခဲချောင်းကော ရောင် ရဲရဲ့ လားဟဲ့”

“တော် တော် ရောင် လိုက်ရတယ်ဟ။ သူ့ခေါင်းလောင်းသံက အများ
ထက်ထူးခြားတော့ ဆွဲဆောင်မှု ရှိသွားတာနေမှာ ပေါ့”

ပြောပြီးမှ သူမဲ့ပြုံး လေးထပ်ပြုံး ပြီး ပြောရှာတယ်။

“ငါ့အစ်ကို ငယ်ငယ်တုန်းက သိပ်ပင်ပန်းခဲ့တာတဲ့”

...

သူနဲ့ကိုယ်ရဲ့ ကြား တစ်ခုခုမခြားခင်ကတည်းက တစ်ခုခုခြားနေသလိုပဲ။
ထားပါတော့လေ ကိုယ် ကတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဝန်ခံချင်တုန်း။ သူ့ကိုမြတ်နိုးကိုးစားတဲ့
အကြောင်းကိုလေ။

အင်း . . . အခုတော့ သူနဲ့ဆုံတွေ့ ခဲ့ပုံလေးကို ပြောပြချင်တယ်။

...

(၁)

မိုးမလင်းခင် သိချင်တယ်

ဆည်းလည်းရှိပြီးမှ

အသံမရှိရဘူးဆိုရင်

ဒါ မတရားတာပဲ။

(၂)

ဖိနပ်မှာ စက္ကူကပ်

နတ်ဆိုးရဲ့ ညစာစားပွဲကို

ခပ်မိုက်မိုက် တတ်ခဲ့တယ်

ဖြည်းဖြည်းပြောပါ ရေတံခွန်ကြီးရဲ့.

လူလိုင်ဆီက အဆစ်တောင်းပေးပါ့မယ်

(၃)

ပင်လယ်အဟောင်းထဲမှာ တွေ့ခဲ့တာပါပဲ

ပထမမြောက် အိမ်မက်မှာ ပဲ

အိုးခြမ်းပဲ့ကလေးက `သာ`လို့

မကုတ်ခြစ်ဘဲထင်မယ့် အစင်းကြောင်းတွေ နဲ့

သူမနဲ့ ကျေးရွာကလေးကို

စားလုံးပေါင်းခဲ့ပါမယ်။

...

(၁)

အဲဒီ ညက ကိုယ်က အလောတကြီးပါလေ။ တစ်နေကုန် စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ

ရှိနေခဲ့တာ။ အိုးဟိုး . . . စာတွေ ကြိုး စားလှချည်လားလို့လည်း အထင်ကြီးအစောနဲ့ဦး။

ကိုယ်က စာကြည့်တိုက်မှာ သူများ ကျွေးတဲ့ လက်ဖက်သုပ်စား၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး
နေခဲ့တာလေ။

အင်း . . .တစ်ရေး တစ်မောလည်း အိပ်ခဲ့သေး။ အခုလို အပြန်ကျမှ

နောက်ကျတော့တာပဲ။

ကိုယ့်ရဲ့ အလောတကြီးနိုင်မှု က ရန်ကုန်မြို့၊ တော် ရဲ့ ညလမ်းမကြီးတွေ ကို

ဆူညံသွားစေ တယ်လေ။

“ ပွမ် . . . ပွမ် . . . ”

“ တီ . . . တီ . . . တီ . . . ”

“ သူတောင်းစား . . . ဘယ်လိုလမ်းကူးနေတာလဲ ”

“ ဟာ . . . ခွီးနဲ့မှပဲ ”

အဲဒီ ဖရူသာဝါစာတွေ ကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ကိုယ် လမ်းတွေ
အလီလီကို ဖြတ်ကျော်ကူးခဲ့ တယ်။ ဒီအချိန် လိုင်းကားဂိတ်မှာ လူကြပ်တော့မှာ လေ။
အမြန်ရောက်နိုင်မှ ကိုယ့်အတွက် အသက် ရှူပေါက်နေရလေးရမှာ မဟုတ်လား။

ဒါပေမယ့် တစ်နေရာမှာ တော့ ကိုယ့်ရဲ့ ခြေလှမ်းက တုန့်ခန့်ရပ်သွားရတယ်။
Fancy ပစ္စည်း အရောင် : ဆိုင်လေးတစ်ခုရှေ့မှာ ပါ။ ဆိုင်ထဲက တစ်စုံတစ်ရာကို
မြင်လိုက်ရလို့ပေါ့။ ပခုံးတစ်ဖက်မှာ ပဲ ချိတ်လွယ်ထားတဲ့ ကျောပိုးအိတ်ကို သက်သော
ငဲ့သက်သာ ဖြစ်အောင် ပြင်လွယ်ပြီး ကိုယ်ဆိုင်ကလေးအနား ကပ်ခဲ့တယ်။

Fancy ပစ္စည်းဆိုင်ကလေးမို့လို့ အထဲမှာ ကိုယ့်လိုပဲ လူငယ်လေးတွေ
မနည်းမများ ရှိနေကြတယ်။ ပွဲတော် ရက်မဟုတ်ပေမဲ့ ချောကလက်ဝယ်နေတဲ့ စုံတွဲလေးတွေ
ကိုလည်းတွေ့ရ သေးတယ်။

ဒီဆိုင်ထဲမှာ ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတာက အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ကိုပါ။
ဒီအရုပ်ကလေးကြောင့် ပဲ ဒီဆိုင်ထဲကို ကိုယ်ရောက်ခဲ့မဟုတ်လား။

လမ်းဘက်ကို မျက်နှာမူ ထားတဲ့ မှန်ကောင်တာလေးထဲမှာ ဒီအရုပ်လေးက
ရှိနေတာပါ။ အရုပ်လေးက အရမ်းထူးခြားတဲ့ အရုပ်မျိုး တော့ မဟုတ်ပါဘူး။
ကြယ်နှင်တံလေးကို ကိုင်ထားတဲ့ နတ်သမီးရုပ်လေးပါပဲ။

ပုံပြင်ဆန်ဆန် ဂါဝန်ဝဲဝဲလေး၊ ဘော်ကြယ်ရောင် တလက်လက်လေးနဲ့ပေါ့။
ကိုယ်လည်း ကိုယ်ပဲ။ ဘာကြောင့် မှန်းမသိဘူး လမ်းပေါ်ကနေ ရုတ်တရက်လှမ်းတွေ့လိုက်ရုံနဲ့
ဒီအရုပ်လေးကို လိုချင်မိခဲ့တယ်လေ။

မှန်ကောင်တာက ဖွင့်ထားပြီးသားပါ။ အဲဒါကြောင့် အထဲကအရပ်လေးကို အလွယ်တကူ ယူကြည့်နိုင်တာပေါ့။ အဲဒါနဲ့ ကိုယ်လည်းအရပ်ကလေးကို လှမ်းယူကြည့်ဖို့ ပြင်ဆင်မှာပဲ...

တိုက်ဆိုင်စွာပဲ ကိုယ့်လိုပဲ တခြားလက်တစ်စုံကလည်း အရပ်ကလေးအပေါ်ကမ်းဖို့ ရောက်လာတယ်။

ဒါပေမယ့် လေထဲမှာပဲ လက်တွေ့က ရပ်တန့်သွားတယ်။ သူကလည်း မကမ်း ဖြစ်သလို၊ ကိုယ်လည်း မလှမ်း ဖြစ်ဘူး။ အဲဒီ လက်ကလေးကို ကြည့်လိုက်တော့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ကလေးမှန်း ကိုယ်သိလိုက်တယ်။

“...”

ကိုယ် သူ့ကိုမော့ကြည့်မိသလို သူကလည်းကိုယ့်ကို ငုံ့ကြည့်လာတယ်။ ကိုယ်က ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေတာ ဖြစ်ပြီး သူက ရပ်လျက်အနေအထားနဲ့ ခါးလေးငုံ့ကိုင်းနေတယ်။ မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံးမိတဲ့အကြည့်ကလည်း စက္ကန့်နည်းနည်း ရှည်သွားတယ်။

“အဟင်း...”

ခပ်သဲ့သဲ့ပြုံး ပြပြီး ကမ်းလက်စလက်ကို ရပ်တယ်။ ပြီးတော့ ဘာမှမပြောဘဲ အရပ်ကလေးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး သူထွက်သွားတယ်။

ကိုယ်မှာတော့ ရပ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ကျန်ခဲ့ရ။

ကိုယ့်အမြင်ကို ခံစားရတဲ့အတိုင်း ရှင်းရှင်းပြောပြမယ်။

သူက သိပ်လှတယ်။ ပြီးတော့ ချစ်စရာလည်း ကောင်းတယ်။ ဘာမှန်းမသိဘဲ မျက်နှာလေး ကို မြင်လိုက်ရရုံနဲ့ ယဉ်ကျေးတယ်လို့ ခံစားသွားရတယ်။ အဲဒီ လောက်ပဲ အကျဉ်းချုပ် ခံစားလိုက်ရတယ်။ အကျယ်ပြန့်ခံစားဖို့ အချိန်မရလိုက်ဘူးလေ။ ကိုယ်ကောင်တာမှာ အရပ်လေး အတွက် ငွေရှင်းပြီး သူ့နောက်ကို အပြေးလိုက်ခဲ့တယ်။

အဲဒီ အချိန်မှာ မြင်မြင် ချင်းအချစ်တို့၊ ချစ်ခြင်းအစ မျက်ဝန်းကစတဲ့ စကားလုံးတွေ

ကိုလည်း သတိရသင့်ပေမယ့် ကိုယ် သတိမရခဲ့ဘူးလေ။

ကိုယ် ဆိုင်အပြင်ရောက်တော့ သူက ဟိုဘက်လမ်း ကူးနေပြီလေ။ ကိုယ်လည်း အမြန်ကူးလိုက်ရသေးတယ်။ ကားတစ်စီးနဲ့ တိုက်မလို ဖြစ်လို့ အဆင်ပြေသေးတယ်။

“ ကားတိုက်ရင် ဥုံ့လုပ်မရဘူး . . . ကောင်လေးရ” တဲ့။

ကိုယ် အနာပါဘူး။ ရှက်လည်း မရှက်ပါဘူး။ အဲဒီ လမ်းဆုံတဲ့ ကားသမားကိုတောင် ကမန်းကတန်း ပြုံး ပြလိုက်သေးတယ်။ ကားသမားကြီး ကတော့ နားမလည်စွာ ကျန်ခဲ့မှာ ပေါ့။

ကိုယ်လည်း သူရှိတဲ့ဘက်ရောက်ရော သူ တက္ကစီငှားသလို လမ်းဘက်ကို လက်ကလေးဆန့်ထုတ်နေတယ်။ ကိုယ်လည်း မယောင်မလည်နဲ့ သူ့အနားသွားပြီး သူ့ကို အကဲခတ်နေလိုက်တယ်။ သူ့ဆံပင်လေးတွေ က အိနေတာပဲ။ မကိုင်ကြည့်ဖူးဘဲနဲ့ ကိုယ် သိနေတယ်။ သူ ကတော့ ကိုယ်အနားနေမှန်း မသိပါဘူး။ သူ့ပုံကလည်း အိမ်ပြန်နောက်ကျလို့ စိုးရိမ်နေတဲ့ပုံပဲ။ အဖြူရောင် အိပ်ကလေးတစ်လုံးကိုတော့ လက်မောင်းတစ်ဖက်မှာ သူ လွယ်ထားသေးတယ်။

ခဏကြာတော့ တက္ကစီတစ်စီး အနားရောက်လာပါတယ်။

“ မြောက်ဥက္ကလာ သွားချင်လို့ရင့်”

အဲဒါ သူပြောတဲ့အသံပါ။ ကိုယ်ကလည်း သူ့အသံနားထောင်ပြီး ထပ်ချစ်မကွာ လိုက်ပြောမိတယ်။

“ ကျွန်တော် လည်း မြောက်ဥက္ကလာသွားမလို့”

အဲဒီ တော့မှ သူက ကိုယ့်ကို ကြည့်လာတယ်။ ခုနကမှ တွေ့ခဲ့တဲ့လူမို့လည်း မှတ်မိ သွားပါတယ်။

ကားသမား ကတော့ ကိုယ်တို့နှစ် ယောက် ကိုကြည့်ပြီး . . .

“အတူတူပဲလား”

“ဟင်အင်း . . . မတူပါဘူး”

အဲဒါ သူဖြေတာ။ ဒါပေမယ့် ကားသမားကလည်း ခရီးသည်နှစ်ယောက်
လိုချင်တာပေါ့လေ။

“ဪ . . . ခရီးကတူတာပဲမို့လား။ အတူတက်လိုက်ကြပါလား”

ကိုယ်ပျော်သွားတယ်လေ။

သူကတော့ ပခုံးကလေးကို နှိမ်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သေးတယ် ငြင်းခုန်ရတာ
လည်း ဝါသနာမပါသလို အိမ်ပြန်ရမှာလည်း နောက်ကျနေတာကြောင့် ထင်ပါရဲ့။ သူ
ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

ကားထဲက မှောင့်တယ်။ သူက ဓာတ်မီးသေးသေးလေးနဲ့ စာကို ငုံ့ဖတ်ဆဲ။

“စာကို အဲဒီလိုမီးရောင် လောက်နဲ့ မဖတ်နဲ့။ မျက်လုံးပျက်တတ်တယ်”

မနေနိုင်လို့ ကိုယ်ကပြောတော့ သူက ခေါင်းမော့ပြီး လူမှုရေး ဆန်ဆန်
ခေါင်းဆန်ပြတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်လက်ထဲက စာအုပ်ကိုလည်း
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သေးတယ်။

တကယ်တော့ ကိုယ်ပြန်ရမယ့်အဆောင်က မြောက်ဥက္ကလာနဲ့တခြားဆီပါပဲ။
သူ့ကြောင့်သာ ကိုယ်လည်း မြောက်ဥက္ကလာလိုက်ရတာ။ အိုး . . . မြောက်ဥက္ကလာမှာ
ဈာန်အောင်ရှိတာပဲ။ ဒီကောင်ကိုပဲ ဒုက္ခပေးရမှာပေါ့။ ကိုယ် အဲဒီလိုအတွေ့ရတယ်။

“ကောင်လေး . . . မင်းက ဘယ်မှာ ဆင်းမှာလဲ”

ကားသမားကြီးက မေ့တတ်လို့ထင်ပါရဲ့ ပြန်မေးတယ်လေ။

“မြောက်ဥက္ကလာပါ”

“သမီးကကော”

“မြောက်ဥက္ကလာပပေါ့”

“အင်း...အင်း...”

ကားကြီးက ဆက်လက်ထွက်ခွာတယ်။ ဒါပေမယ့် တဖြည်းဖြည်းကားက ကိုယ်မသိတဲ့ လမ်းတွေ ဘက် ရောက်နေသလိုပဲ။

“ဦးလေး... ဘယ်လမ်းက မောင်းနေတာလဲ”

“ဪ... ဒီဘက်မှာ ဖြတ်လမ်းရှိတယ်လေကွာ”

ကားသမားတွေ က ပိုသိမှာ ပေါ့ဆိုပြီး ကိုယ်ငြိမ်နေလိုက်တယ်။ တဖြည်းဖြည်းတိုက်တာ နိမ့်နိမ့်လေးတွေ ရှိတဲ့ဘက်ကိုလည်း ရောက်လာတယ်။ တိုက်တာတွေ က နိမ့်တော့ ကောင်းကင်ကြီး ကို ကျယ်ပြန့်လွတ်လပ်စွာ မြင်ရတယ်လေ။

သူက ပြတင်းပေါက်နားကပ်ပြီး ကောင်းကင်ကြီးကို ကြည့်နေတယ်။ ကိုယ် သူ့ကို အကဲခတ် နေမိတယ်လေ။ သူက ကောင်းကင်ကြီး သက်သက်ကို ခြုံကြည့်နေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကြယ်တစ်ပွင့် ချင်းစီကို လိုက်ကြည့်နေတာလား ကိုယ်မသိပါဘူး။ ဒါနဲ့ ကိုယ်လည်း ပြတင်းပေါက် နားကနေ သူ့လိုပဲ မိုးကောင်းကင်ထဲမော့ကြည့်ပြီး ရေရွတ်လိုက်တယ်။

“ကြယ်လေးတွေ က လှလိုက်တာ။ ပင်လယ်ထဲမျောနေတဲ့ မှန်အိမ်လေးတွေ လိုပဲ”

အဲဒီ လို ခံစားမိသလောက် ကဗျာဆန်ကြည့်တော့ သူက ကိုယ့်ကို ‘ဖျတ်’ခနဲကြည့်လာသေး တယ်။ ကိုယ်ကလည်း ဘယ်အလွတ်ပေးမလဲ။ သူ့အကြည့်ကို ရအောင်ဖမ်းယူပြီး သူ့ကို ပြန်ကြည့်လိုက်တယ်လေ။

ဘာမဆိုင်တဲ့ ကားသမားကြီး ထရယ်တယ်။

“ဟား...ဟား...ဟား...ကြယ်တွေ က လှမှာ ပေါ့ ကွ။ သူတို့က မိတာခမဆောင်ရဘဲ မီးထွန်းရတာ ကိုး။ ဟား...ဟား...”

ရယ်လို့ဝတော့ ကိုယ်တို့ကို ဟာသလုပ်ပြီး လှမ်းမေးသေးတယ်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က ကြယ်တွေ ဆီသွားချင်လား။ ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ဦးလေးက ကြယ်တွေ ဆီရောက်အောင် မောင်းနိုင်လို့လား”

“မောင်းနိုင်တာပေါ့ကွ”

“ဒါဆို မောင်းဗျာ . . . သွားရတာ ပေါ့”

“ဟား . . .ဟား . . .ဟား . . .မောင်းမယ်ကွာ”

ကိုယ်တို့စကားတွေကို ကြားတဲ့သူက တစ်ချက်ပြုံး သွားသေးတယ်။

ကားသမားကြီးကလည်း ပျော်တတ်ပုံပဲ။ စကားပြောလို့ကောင်းတယ်။

သူကတော့ စာကိုပဲ ငုံ့ဖတ်နေပြန်တယ်။

ကားသမားကြီးကလည်း ဘာကဗျာတွေ မှန်းမသိဘဲ မြူး မြူး

တူးတူးရွတ်လာတော့တယ်။

“ဟား . . .ဟား . . . ခုနစ်စင်ကြယ် အမြီးထောင် ဂျမ်းပုံတင်ကြီးပြောင်”

လူပျိုလေးတွေ ဖြစ်တဲ့ ကိုယ်တို့က ရှက်တာပေါ့။ (သူလည်း အပျိုလေးပဲနေမှာ ပါ)။ ကားသမားကြီးကတော့ ကဗျာတွေ ဆက်ကိုဆဲ။

ဂျမ်းပုံတင်ကြီးဘယ်လောက်ကြီး ဂူဝံကြယ်လောက်ကြီး။ အဲလောက်ကြီးတဲ့ ဂျမ်းပုံတင် ဂင်းနစ်စံချိန်တင် . . .

သူ့ကဗျာတွေကို ကိုယ်ဖြင့် တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး။ နောက်ပြီး မြူး မြူး တူးတူး ကဗျာတွေ ရွတ်တာက လိုတာထက်ပိုလာသလိုပဲ။ ထိုင်နေလျက်နဲ့ ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်နေတယ်။

ဘေးဘီကိုကြည့်မိတော့လည်း လမ်းတွေက မြို့ပြင်လမ်းနဲ့ တူလာသလိုပဲ။ ဒါကို သူကလည်း သတိထားမိတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် စာပဲ ငုံ့ဖတ်ဆဲ။ တစ်အောင့်ကြာတော့ သူက ကိုယ့်ကို မျက်လုံးပြူးနဲ့ ကြည့်လာတယ်။

ပြီးတော့သူဖတ်နေတဲ့ဂျာနယ်ကို ကိုယ်နဲ့ နီးအောင်ထိုးပေးပြီး အဲဒီဂျာနယ်ထဲက

သတင်း ပိုဒ်တစ်ခုကို ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးပြတယ်လေ။ သူ့ကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဂျာနယ်ကို
ငုံ့ဖတ်လိုက်တော့မှ ကိုယ်လည်း မျက်လုံးပြူး ရတော့တယ်။

ဂျာနယ်ထဲမှာ ကြော်ငြာတစ်ခု။

ကြော်ငြာက စိတ်ဝေဒနာရှင် တစ်ယောက် ဆေးရုံကထွက်ပြေးပြီး
ပျောက်ဆုံးနေကြောင်း သတင်း၊ တွေ့ရှိက အကြောင်းကြားရန်သတင်း၊ အဲဒီ
သတင်းအောက်မှာ လည်း ပျောက်နေတဲ့ စိတ်ဝေဒနာသည်ရဲ့ ဓာတ်ပုံကို ဖော်ပြထားတယ်။

အဲဒီ ဓာတ်ပုံထဲကလူကို သူသိသလို ကိုယ်လည်းသိသွားတယ်။
တခြားဘယ်ဟုတ်မလဲ။ အခု ကိုယ်တို့ စီးတဲ့ကားကို မောင်းနေတဲ့ လူကြီးပေါ့။
ကိုယ်တို့အရူးမောင်းတဲ့ကားကို စီးနေမိပြီ။

အဲဒီအရူးကြီး... အဲ... ကားသမားကြီး ကတော့ ကဗျာတွေ တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ်
ရွတ်လို့လေ။

သော ကြာကြယ်ကြီး လန့်နီး ဂျမ်းပုံယောင်းမမြင်းလုပ်စီး...ဟီး...ဟီး...ဟီး...
.ဟီး...ဟီး...ဟီး

ကိုယ်ထင်တော့ ထင်သား။ သူရွတ်နေတဲ့ကဗျာတွေ က မူမှမမှန်ပဲ။ဘေးနားက
သူကလည်း စိုးရိမ်ပူပန်နေရှာပြီလေ။

အခု ကားရောက်နေတာကလည်း မြို့ ပြင်ဘက်။

“ဦးလေး... ဦးလေး... အခု ဘယ်မောင်းနေတာလဲ”

‘ဟီးခနဲ’ ရယ်ပြီး နောက်လှည့်ကြည့်တယ်။ သေချာတာပေါ့ ဂျာနယ်ထဲဓာတ်ပုံက
ဒီရုပ်ကြီး။

“ငါ ကြယ်တွေ ဆီ မောင်းနေတာလေ။ မင်းပဲ ကြယ်တွေ ဆီမောင်းဆို”

“ဟာ ...အဲဒါ ဟာသလုပ်ပြောတာ”

“မရဘူး...ဟေ့ကောင်မသိဘူး။ ငါကတော့ တကယ်ပဲ”

“ဟာ...မြောက်ဥက္ကလာ သွားမှာပါဆိုဗျာ”

“ကျွတ်”

ကောင်မလေးလည်း ဓာတ်ကျသွားပြီလေ။

“လာမပြောနဲ့။ ငါကတော့ ကြယ်တွေ ဆီပဲသွားမှာ။ ဝူး...”

ပါးစပ်ကလည်း အော်၊ ကားကလည်း အရှိန်မြှင့်သွားတယ်။

“ဟာ...ဦးလေး မြို့ ထဲပြန်မောင်းပေးပါဗျာ”

“မရဘူး ငါက ကြယ်တွေ ဆီပဲ။ မလိုက်ချင်နေခဲ့ကွာ”

စကားတွေကတော့ ဖိုက်တာကျနေပြီ။ ကိုယ်မြို့ ထဲပြန်မောင်းပေးဖို့

အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်သား။ မရဘူး သူက ကြယ်တွေ ဆီပဲ သွားမယ် လုပ်နေတာလေ။

အကြံအစိုက်လာတဲ့ ကောင်မလေးကပဲ ဝင်ပြောရတော့တယ်။

“ကဲ...ဦးလေး၊ ကျွန်မ ကြယ်တွေ ဆီမလိုက်ချင်လို့ နေခဲ့ပါရစေတော့ရှင် ”

“ရတယ်လေ မလိုက်ချင် နေခဲ့ပေါ့ ”

ကားသမားကြီးက ကားကို ကျီခနဲ အရှိန်နဲ့ ဘရိတ်အုပ်လိုက်တယ်။

နောက်ဘီးတွေ တောင် “ချီးခနဲ ” ယိမ်းသွားသေးတယ်။

ကောင်မလေး ကားတံခါးဖွင့်ပြီး အမြန်ဆင်းတယ်။ ကိုယ်လည်း

သူနဲ့လိုက်ဆင်းသွားတယ်။

“မလိုက်ချင် နေခဲ့ကြပေါ့ကွာ ”

ဆိုပြီး ကားသမားကြီးက ဆက်မောင်းထွက်သွားတယ်။

ကားပေါ်ကဆင်းတော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အသက်လုရှူလိုက်ရသလိုပဲ

မောနေ ကြတယ်။ သူက ဆောင်းကြောင့် ထိုင်ပြီး ဆံပင်စုလေးတွေ ကို သပ်တင်လိုက်ပြီး သက်ပြင်း လေးချနေတယ်။ ပြီးမှ ပြန်ထလာပြီး ကိုယ့်ကိုကြည့်ပြီး တသိမ့်တသိမ့်တုန်အောင်ရယ် တယ်။

“ ကောင်းတယ် . . . ကြယ်တွေ ဆီ သွားချင်ဦး ”

ပြောပြီး ဆက်ရယ်နေသေးတယ်။ ကိုယ်ကလည်း ခြေပစ်လက်ပစ် မြို့ ပြင်လမ်းကြီး ပေါ် ထိုင် ချောင်း . . .

ကိုယ်က ဟာသလုပ်တာပါ။ သူရူးနေမှန်း ကိုယ်မှမသိဘဲကို။ သူ အရယ်ရပ်ပြီး ကိုယ့် ကိုမကြည့်တော့ဘဲ အိတ်ထဲကတစ်ခုခုကို နှိုက်ယူလိုက်တယ်။ ဖုန်းကိုယူတာပါ။ ပြီးတော့ သူ့ အိမ်ကိုထင်တယ် ဖုန်းဆက်တယ်။

“ ကိုကြီးလား . . . အင်း . . . ညီမလေးပါ ”

“ . . . ”

သူက ဘာမှဆက်မပြောရသေးဘူး ဟိုဘက်က ဆူပူနေပုံပဲ။ သူ့မျက်နှာလေးက ရှုံ့ရှုံ့သွားတယ်လေ။

“ အင်းပါ . . . ညီမလေး စောစောပြန်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ လမ်းမှာ . . . ”

သူက ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ရှင်းပြတာတောင် ဟိုဘက်က ဆူပူနေတုန်း။ အင်းလေ . . . ဖြစ်ရပ်ကလည်း အရူး တစ်ယောက် နဲ့တွေ့တဲ့ ရူးနမ်းနမ်း ဖြစ်ရပ်ဆိုတော့ ရှင်းပြရခက် ကြီးလေ။

ဖုန်းဆက်ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာလေးက ခုနကလို မဟုတ်တော့ဘူး၊ မိုင်းအုံ့အုံ့ကလေး

ညိုသွားပြီ။ တစ်ခုခုကို တော် တော် စိတ်ညစ်သွားတဲ့ပုံပဲ။ ပြီးမှ ကိုယ့်ကို သတိရပြီး . . .

“ ခဏနေ ကျွန်မအိမ်က ကားလာလိမ့်မယ်။ ရှင်စိတ်မပူပါနဲ့ ”

“ အင်း . . . ”

ကိုယ် ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်တယ်။

မြို့ပြင်ညက အေးတယ်။ ကားလမ်းမကလည်း ခပ်စိမ့်စိမ့်အငွေ့တွေ ကို မှုတ်ထုတ်နေ တယ်။ လမ်းနံဘေးက သစ်ပင်တွေ ကလည်း ဂူဂူဝဲဝဲ လှုပ်ခပ်နေသေး။

ကိုယ်က ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ပြီး သူ့ကိုပြန်ကြည့်မိတော့ သူက အဝေးကြယ်တွေ ကိုရွန်းရွန်းစားစား ငေးနေတယ်လေ။ သူ့ရဲ့ နူးညံ့တဲ့ဆံနွယ်တွေ လည်း လေနင်ရာကို ချွန်းချွန်းဝဲဝဲလွင့်လို့။ လခြမ်းရောင် အလင်းဖျော့ဖျော့မှာ သူ အစွမ်းကုန် လှနေတော့တယ်။

တော် တော် လေးကြာမှ သူ့အိမ်က ကားရောက်လာပါတယ်။ ကားရပ်တော့ ကမန်းကတန်း ဆင်းလာသူက အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်းနဲ့လူပေါ့။ လူလတ်ပိုင်းပဲ။ ဥပတိရုပ်လည်း သန့်ပါတယ်။ အဲဒီ လူက . . .

“ လာ . . . ညီမလေး ကားပေါ်တက် ”

ဆိုပြီး သူ့လက်ကိုဆောင့်ဆွဲခေါ်တယ်။ ကိုယ့်ကိုလည်း မသင်္ကာသလို ခပ်စူးစူးကြည့်သေး တယ်။ ကိုယ် နားလည်ပေးလိုက် ပါတယ်။ ဒီလိုအချိန် ဒီလိုနေရာမှာ သူစိမ်းယောက်ျားလေးတစ် ယောက် နဲ့ အတူရှိနေတဲ့ ညီမ တစ်ယောက် အတွက် သူ ဒီလိုပဲ ခံစားရမှာ ပေါ့။

“ ကိုကို . . . သူ့ကိုကော လမ်းကြုံခေါ်သွားပေးလိုက် ပါလား ”

သူက ကိုယ့်အတွက်ပြောပေးပေမယ့် သူ့ အစ်ကို ကတော့ လုံးဝ ပဲလေ။

“ မခေါ်ဘူး ”

ဒီထက်လည်း ပိုမပြောဘဲ သူ့ညီမကို ကားပေါ်ဆွဲတင်ပြီး မောင်းထွက်သွားတယ်။

ကိုယ်ပဲ မယောင်မလည်နဲ့ ကျန်ခဲ့ရတယ်လေ။

လမ်းကြံ့ရှာရဦးမယ်။ လမ်းကြံ့မရှိရင် အဝေးကြီး လမ်းလျှောက်ရဦးမယ်။ ဪ

... ဒုက္ခ ... ဒုက္ခ ။ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်မိသေး။

“ ဟုန်း ... လှလည်းလှဘူး ”

သူမရှိတော့ ကြယ်တွေ လည်း ရပ်ဆိုရပေါ့ ။

...

အခန်း(၂)

(၂)

တကူးတကကြီးမေ့ဖို့ မကြိုး စားရက်ခဲ့ဘူး။

အမှတ်တမဲ့ ဆုံခဲ့ရတယ်ဆိုပေမယ့် ကိုယ်အမြဲအသစ် ဖြစ်အောင် ပြန်ပြန်တွေ
ပြီး သတိရနေခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ခါလည်း သူနဲ့ ထပ်မတွေ့နိုင်တော့ဘူးလို့
ထင်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။

ကျောင်းဖွင့်ရက် ကင်တင်းနီထိုင်တော့ အဲဒီ ညကအကြောင်းတွေ ကို
ပြန်ပြောပြလိုက်တယ်။ ဈာန်အောင်တို့က ပြောပြီးသားမို့ ကျော်ကျော်တင့်နဲ့ မော်ကြီးကိုသာ
ကိုယ် အဓိကပြောပြမိတယ်။

ကိုယ့်စကားတွေ ဆုံးတော့ ဒီကောင်တွေ က ရယ်စရာမဟုတ်ဘဲ ရယ်ကြတယ်။

“ အရူးရေစက်ပေါ့ . . . ဟုတ်လား။ ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ”

ကိုယ်ကငြိုငြိုငြင်ငြင် ကြည့်ပစ်တော့ ဈာန်အောင်က ကဗျာရေး နေရာကနေ
စကားလုံးလှလှလေးနဲ့ ပြန်အစားထိုးပေးရှာတယ်။

“ ကြယ်တာရာဖူးစာလို့ ပြောစမ်းပါကွာ ” တဲ့ ။

ကိုယ် ဈာန်အောင်ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တယ်။ ဈာန်အောင်က ရေး
လက်စကဗျာကိုရပ်ပြီး ပြောသေးတယ်။

“ ခဉ်း ရာစုတုန်းက တွမ်ဟုဒ်ဆိုတဲ့ ကဗျာဆရာတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်ကွ။ သူက
သူ့ရဲ့ ခြေအတုကို ရွှေသားစစ်စစ်နဲ့ လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုပဲကွ ”

“ တယ်ဟုတ်ပါလား ”

“ ထောလှချည်လား ”

ဈာန်အောင်က ဆက်ပြောသေး။

“အေး... ငါ သိချင်တာက သူက ကဗျာတွေ ကို ဘယ်မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေ ကို သွားပို့လို့ ဒီလောက် ချမ်းသာသွားရတာ လဲ”

ကိုယ်တို့ တသော သော ထရယ်မီကြသေးတယ်လေ။

ကျောင်းမှာ ဆိုရင် ကိုယ်ကလည်း လူငယ်ထဲက လူငယ်ပဲ။ တစ်ခါတလေ ပျော်စရာရှိရင် ပျော်တယ်။ တည်စရာရှိရင်လည်း ရပ်တည်ပေါ့။ ဘော်ဒါတွေ စုံရင် ဗရတ်ကျတာမျိုးတွေ လည်း လုပ် ဖြစ်သေး။

ဘယ်ပင်လယ်မှာ မုန့်တိုင်းရှိလို့လည်း မသိပါဘူး။ ဒီနေ့ မိုးနည်းနည်း အုံ့နေတယ်။ ကြွေအံ့မှူးမှူး သစ်ရွက်လေးတချို့တောင် မကြွေတော့ဘဲ ပေကပ်ကပ်နဲ့ သူ့အကိုင်းအခက်မှာ ပြန်ထိုင်နေတယ်။ ဒီနေ့အတွက် မနေတတ်ရင် ပျင်းလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ခုခုကို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လုပ်ချင်စိတ်လည်း ပေါ်နေတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ပဲ ကိုယ်တို့ကို အလုပ်ပေးဖို့ လူ တစ်ယောက် က ဝရန်းသုန်းကား ရောက်လာတယ်။

ညှါသွေးဆိုတဲ့ ကောင်ပေါ့။ (အခုထိုင်နေတဲ့ ‘မဝေးဘူး’ လို့ အမည် ရတဲ့ ကင်နီတင်းကလည်း သူ့ဦးလေးရဲ့ ကင်နီတင်းပဲ။

“ဟေ့ကောင်... ဒီမှာ ကြည့်”

ဆိုပြီး သူ့ကျောပိုးအိတ်ဇစ်ကို ဖွင့်ပြီးပြောတယ်။

“ငါ့ဦးလေး တစ်ယောက် နိုင်ငံခြားက လှမ်းပို့လိုက်တာ”

ဒီကောင်က တော် တော် ဦးလေးပေါတဲ့ကောင်။ သူပြောတာကို ကြည့်လိုက်တော့ ကင်မရာ အကောင်းစားတစ်လုံး။

ကင်မရာကြီးကို ဆွဲထုတ်ပြီး ယူကြည့်လိုက်တော့ တံဆိပ်ကသစ်ပြီး ဒီဇိုင်းက လန်းနေတယ်။ နောက်ပြီး ညှါသွေးက ဆက်ဆွေးနွေးတယ်။

“ငါ မင်းတို့နဲ့ အလုပ်တစ်ခု လုပ်ချင်တယ်ကွ”

အားလုံးက ဘာလဲဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ခေါင်းထောင်ကြည့်တော့ ‘ဒီလိုကွာ’ ဆိုပြီး ချက်ကျလက်ကျရှင်းပြဖို့ ခုံတစ်ခုံဆွဲထိုင်ပြီး ပြောတယ်။ ကစားနည်းတစ်ခုကို ရှင်းပြတာပါ။

မော်ကြီးက ငြင်းပါတယ်။

“ဟာ... အဲဒီလို ပေါက်ကရဲတွေ ကစားမှာ များ မင်းရဲ့ ဂီလိုတင် (Guillotin) အဖွဲ့နဲ့ သွားလုပ်ပါလား”

ညိုသွေးမှာ ဂီလိုတင် (Guillotin) ဆိုတဲ့ အဖွဲ့ရှိတယ်။ သူတို့အဖွဲ့က ဂိမ်းတွေ ကစားကြတယ်။ အသစ်တွေ လည်း ထွင်ပါတယ်။ မောင်မယ်သစ်လွင် ကြိုဆိုပွဲတွေ မှာ ဆိုသူတို့အဖွဲ့ရဲ့ ဂိမ်းတွေ ကလည်း နေရာရတယ်ဗျ။ ကျောင်းမှာ ဒီကောင်တွေ အဖွဲ့ကလည်း အထိုက်အလျောက် ကျော်ကြားတယ်။

မော်ကြီးစကားကို ညိုသွေးက...

“ငါ့အဖွဲ့နဲ့ ကစားလို့မ ဖြစ်လို့ပေါ့ကွ။ ကျောင်းကလူတွေ က ငါတို့အဖွဲ့ကို သိပြီးသား ဖြစ်နေလို့ကွ။ လုပ်ကြပါကွာ”

“.....”

“လုပ်စမ်းပါ... ရဲထွဋ်ရာ လှုပ်ရှားရအောင်ပါ”

ကိုယ့်ကိုလည်း ပြောလာတယ်။ ကိုယ်ကလည်း အားလုံးရဲ့ မျက်နှာကို လိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဒီအတိုင်းနေလည်း ပျင်းစရာကောင်းမယ့် အတူတူ ဆိုပြီး သူ့အစီအစဉ်ကို လက်ခံလိုက်တယ်။

“အိုကေ”

ဆိုပြီး ညိုသွေးက လက်ခုပ်တီးတယ်။

ဒီနေရာမှာ ညိုသွေးရဲ့ ကစားနည်းကို ကိုယ် နည်းနည်း ရှင်းပြချင်တယ်။ အရမ်းကြီး ထူးထူးခြားခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လူတွေ ကို ရပ်တည်နဲ့ အရူးလုပ်ရတဲ့

ကစားနည်းပါပဲ။ ရုပ်သံလိုင်းတစ်ခုမှာ လည်း အဲဒီ ကစားနည်း အစီအစဉ်ကို အပတ်စဉ် တင်ဆက်နေပါတယ်။

“www.hahaha.com”မှာ လည်း ရှာကြည့်လို့ရတယ်လို့ ပြောပါတယ်။

ကဲ... ကိုယ့်တို့ အစီအစဉ် (၁) ကတော့ ဒီလိုပေါ့...။

ပြကွက်(၁)

ကျောင်းရဲ့ ရှေ့ဝင်ပေါက်မှာ ကိုယ့်နဲ့ ကျော်ကျော်တင့်နဲ့ သရုပ်ဆောင်ရပါတယ်။ ခက်ခက်ခဲခဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်းကင်ကြီးကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ငေး၊ လက်ညှိုး တထိုးထိုးနဲ့ ကြည့်ကြတာပါ။

“ဟာ ... ဟာ ...”

ဆိုပြီး အံ့သြသံလေးတွေ လည်း ဖြည့်စွက်လို့ပေါ့။

ကျော်ကျော်တင့်ကလည်း သရုပ်ဆောင်ကောင်းတယ်။

ဘာမှမရှိတဲ့ကောင်းကင်ကြီးကို လက်ညှိုး တထိုးထိုး မျက်မှန်တဝင့်ဝင့်နဲ့ ကြည့်ရုံမက စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ပြီး စာတွေ လျှောက်ခြစ်ပြန်တယ်။ ကောင်းကင်ကပဲ ထူးဆန်တဲ့ နိမိတ်တွေ တွေ့လို့ လိုက်မှတ်နေတဲ့ပုံပေါ့။

“ဟာ ... ဟာ...”

ကိုယ့်တို့က ဇွတ်တွေ အံ့သြပြနေတော့ ဘေးက ဖြတ်သွားဖြတ်လာတွေ ကလည်း ဘယ်နေနိုင်တော့မလဲ။ ကိုယ့်တို့ကြည့်တဲ့နေရာ လိုက်ကြည့်ကြတာပေါ့။ ဘာမှမတွေ့ပေမယ့် သေချာလိုက်ကြည့်ကြတယ်။ တဖြည်းဖြည်း လိုက်ကြည့်တဲ့သူတွေ က များလာပါရော။

ကိုယ့်နဲ့ ကျော်ကျော်တင့် မရယ်မိအောင် ထိန်းထားရတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ ဖလော်မေဂျာက ဆရာကြီး တစ်ယောက် နဲ့ ဆိုက်ကိုမေဂျာက ဆရာကြီး တစ်ယောက် လည်း ရောက်လာပါတယ်။ အဲဒီ မှာ ပွဲက ပိုမြိုင်သွားတယ်။

ဘာမှမရှိတဲ့ ကောင်းကင်ကြီးကနေ ဘာတွေ တွေ့ရှိ၊ အတွေ့ ပေါက်သွားလည်း
မသိပါဘူး။ ဒီလိုတွေ ထအော်ကြတယ်။

“အို . . . ဒါ နတ္တိဆန်တဲ့ အနုပညာပဲ”

“လွတ်လပ်တဲ့ အလှတရားပဲ . . . သိပ်လှတယ်”

ဆရာတွေ က လှတယ်ဆိုတော့ ကျန်တဲ့သူတွေ ကလည်း

ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ လိုက်ကြည့် ကြပြန်တယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လာကြည့်တဲ့လူတွေ
အံ့ခဲလာမှ ကိုယ်တို့ အသာလေး လစ်ထွက်ခဲ့ရတယ်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ တော့ အဲဒီ လာကြည့်တဲ့လူတွေ ရဲ့ မျက်နှာပုံတွေ ၊

စိတ်လှုပ်ရှား ဖြစ်ပျက်ပုံ တွေ ကို ညှိသွေးက ကင်မရာအကောင်းစားနဲ့ ခိုးပြီး
မှတ်တမ်းတင်နေတယ်လေ။ ကိုယ်တို့ တိတ်တိတ်လေးထွက်လာပြီး ခပ်ဝေးဝေးရောက်မှ
တဟားဟားရယ်ကြတယ်။ အမောစို့အောင် ရယ်ရတယ်လေ။ ကဗျာသမား
ဈာန်အောင်ကလည်း ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးနဲ့ လူတွေ လူတွေ ဆိုပြီး ရေရွတ်နေသေးတယ်။

ပြကွက်(၂)

ဒီတစ်ခါ အလှည့်ကျတာ ကတော့ မော်ကြီးနဲ့ ဈာန်အောင်ပဲ။ အစီအစဉ်အရ
ဒီကောင်တွေ သန့်စင်ခန်းထဲဝင်ကြတယ်။ သန့်စင်ခန်းဆိုတော့ သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ
အပေါ့သွားတဲ့လူတွေ ကလည်း အောင်ထားသမျှကို ‘အင့်ခနဲ’ စိတ်ရှိလက်ရှိ
လျှော့ချနေတဲ့အချိန်။ အလေးသွားတဲ့ သူတွေ ကလည်း စိတ်ကူးလှလှလေးတွေ ယဉ်ပြီး
ကိုယ့်ဈာန်နဲ့ကိုယ် ညှစ်ထုတ်နေကြတဲ့ အချိန်။

ဒီအချိန် ဈာန်အောင်နဲ့မော်ကြီးက ဘာလုပ်တယ်မှတ်လဲ။ ဒီကောင်တွေ က
အပေါ့သွားချင်ယောင် ဟန်ဆောင်နေကြတယ်။ ဒီလိုဟန်ဆောင်ရင်းကနေ ရုတ်တရက်
ထအော်ကြတယ်။

“ဟာ . . . ဘာကြီးတုံးဟ . . . ပြေး . . . ပြေး . . . ပြေး”

“အမယ်လေး... ပြေးကြ... ပြေး... ပြေး... ပြေး”

အလန့်တကြားထအော်ပြီး သေလုမတတ် ဦးဆောင်ပြေးကြတယ်။

တခြားဇိမ်နဲ့ ကိစ္စရှင်းနေတဲ့သူတွေ လည်း တစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ထပြေးကြတယ်။

ဘာမှန်းမသိပေမယ့် ဝရန်းသုန်းကား ထပြေးကြတယ်။ ကန်တော့ပါရဲ့။

အလေးသွားလက်စလူတွေ လည်း သက်ဆိုင်ရာ နေရာတွေ ကို ဆေးကြောခဲ့ရဲ့ လားမသိ။

မြန်းစားကြီး လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ထပြေးခဲ့ကြတာ တချို့ ပုဆိုးမှာ လည်း ရှု။

ရှေးတွေ့၍လို့ အကွက်လိုက်။ တချို့ ဆို ဘောင်းဘီခါးပတ်ခေါင်းတွေ တွဲလောင်းကြီးနဲ့

(ဖစ်တော့ တပ်ပြီးသား နေမှာ ပါ)။ တချို့ ဆို ခလုတ်တိုက်လို့ ဗိုင်းခနဲ လဲကြတယ်။

အဲဒီ လို... အဲဒီ လို... ဥသျှစ်သီးကြွေလို့ ထွက်ပြေးတဲ့ ပုံပြင်လို အ

ဖြစ်အပျက်ကိုလည်း မောင်ညိုသွေးက ကင်မရာနဲ့ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီ လိုမျိုး ကျားအိမ်သာတွေ တော် တော် များများ ကိုလည်း

ဗရုတ်ကျနိုင်ခဲ့တယ်။ အင်း... ‘မ’ အိမ်သာတွေ သာ ဒီလိုလိုပိုင်နိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာ လို့

ကျော်ကျော်တင့်က လျှာကြီးသပ်ပြီး ပြောသေးတယ်။

ပြကွက်(၃)

ဒီပြကွက် ကတော့ မချောင်ဘူး။ ကိုယ်တို့ နည်းနည်း စွန့်စားတယ်။

ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလုပ်ရပေမယ့် ချွေးပြန်ရတယ်။

ကော်ရစ်တာပေါ်မှာ ပဲ သွားသွားလာလာနဲ့ လှုပ်ရှားရတာ ပေါ့။

ကောင်မလေးတွေ ရဲ့ ဖိနပ်တွေ ကို နောက်ကနေ လိုက်နင်းကြတာလေ။ မတော် တဆ

သဘောမျိုး နဲ့ပေါ့။

ဈာန်အောင်နဲ့ ကျော်ကျော်တင့်က တိုက်တန်းနစ်ကားအကြောင်း ပြောရင်း

ရှေ့က ကောင်မလေးရဲ့ ဖိနပ်ကို တက်နင်းတယ်။ ကောင်မလေး ခြေကန့်လန့်ကြီး

ဖြစ်သွားတာပေါ့။ လှည့်ပြီးရန်တွေ တယ်။ ပါးကျိုး မယ်ဆိုပြီး လက်ဝါးထောင်ပြတယ်။ အဲဒီ

ပုံကို ညှိသွေးက ကင်မရာအကောင်းစားနဲ့ မှတ်တမ်းခိုးတင်နိုင်ခဲ့တယ်။

အဲဒီ လို ဖိနပ်တွေ လိုက်နင်းရတာ တချို့ ဆိုဆာရီး . . . ဆာရီးလို့ တောင်းပန်ရင်ရပြီ။ တချို့ ကျတော့ တော် တော် လေး ဖြေရှင်းယူရတယ်။ ကျော်ကျော်တင့်ဆို ပြဿ နာတောင် ကြီးသွားသေးတယ်။ သူတက်နင်းတဲ့ဖိနပ်က ပြတ်သွားလို့လေ။ သူတက်နင်းတဲ့ ဖိနပ်ပိုင်ရှင်ကလည်း ဖက်တီးမကြီးဗျ။

“လျှော်ပေး”

“ဪ . . . မတော် တဆ ဖြစ်တာပါ အစ်မရဲ့”

“အေး . . . အလျော်မပေးရင် အရေး ပေါ်ရောက်သွားမယ်နော်”

ဖက်တီးမကြီးက ရင်အုပ်ကားကားနဲ့ ခြိမ်းခြောက်လို့ ကိုယ်တို့ ငွေစိုက်ပြီး လျှော်ပေးခဲ့ရတယ်။ မနိပ်ဘူး။

ဒီပြကွက် ကတော့ မတန်ဘူးလို့ ညှိသွေးကိုယ်တိုင် ခေါင်းခါ ရေရွတ်တယ်။

ဒါပေမယ့် ကိုယ်တို့ အမှတ်မရှိပါဘူး။ လူတွေ ကို ကိုးရီးကားရား ဖြစ်အောင် အမျိုးမျိုး ထပ်လုပ်ပါ သေးတယ်။ တစ်ခါမှမသိတဲ့ ကောင်မလေးကို ‘နင် ငွေးတောက်ရွာက မိသားစုလား’ ဆိုပြီး ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ အတင်းလိုက်စကားပြောတာတွေ ၊ ကော်ရစ်တာထောင့်ချိုး မှာ ပုန်းနေပြီး လူလာမှ ဗြဲခနဲ ထွက်ခြောက်တာတွေ ကအစ လမ်းပေါ်မှာ ရေသန့်ဘူးကို ကိုင်ပြီး စကားရပ်ပြောတဲ့ပုံနဲ့ နံဘေးကလူဖြတ်သွားမှ စကားပြောရင်း ရေသီးတဲ့ဟန်နဲ့ အဲဒီ ဖြတ်သွားတဲ့ လူကို ရေနဲ့ ပန်းထုတ်တာတွေ ကောပဲ။ ကိုယ်တို့က ဆိုးပါတယ်။ သူတို့က စိတ်ဆိုးရင်လည်း ပြန်တောင်းပန်ရတာ ပေါ့။ မတော် တဆ ဆိုပြီးတော့လေ။

အဲဒီ မှာ ကိုယ်အကြိုက်ဆုံးပြကွက်တစ်ခုရှိတယ်။

ကိုယ်အကြိုက်ဆုံးပြကွက်(.)

ဒီပြကွက်က မိန်းကလေးတွေ ရုန်းစုရုန်းစုရှိကြတဲ့နေရာမှာ လိုက်လုပ်ရတာ ပါ။

ရန် ဖြစ်တဲ့ပုံစံ ဟန်ဆောင်ကြတာပါ။ ပထမအနေနဲ့ ကိုယ်ရယ်၊ ဈာန်အောင်ရယ်၊ ကျော်ကျော်တင့်ရယ်က နောက်ကလိုက်တယ်။ မော်ကြီးက တစ်ကိုယ်တည်းသမားဆိုတော့ ပြေးပြီးပုန်းရတယ်။ ပုန်းတော့လည်း စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ရိုးရိုးမပုန်းဘဲ မိန်းကလေးတွေ ထိုင်နေတဲ့ အုပ်စုထဲဝင်ပုန်းရတယ်။

“ခဏလေးပါဗျာ . . . ကျွန်တော့် ကိုသတ်မယ့်လူတွေ နောက်ကလိုက်လာလို့။ ခဏလေးပါဗျာ”

အဲဒီ လိုပြောပြီး မိန်းကလေးတွေ ကြား ဝင်ပုန်းပြီးနေရတယ်။ မိန်းကလေးတွေ ကလည်း စိုးရိမ်ကြီးသူ အသည်းငယ်သူတွေ မို့ မော်ကြီးကို သူတို့လွယ်ထားတဲ့အိတ် သူတို့ခန္ဓာကိုယ်တွေ နဲ့ ဝိုင်းအံ့ကာကွယ်ပေးလိုက် ကြတယ်။

ကိုယ်တို့သုံးယောက် ကလည်း အဲဒီ မိန်းကလေးအုပ်စုအနား ရှ။ ရှ။ ရှားရှား ဒေါသတကြီးအမူ အရာတွေ နဲ့ မော်ကြီးကို လိုက်ရှာချင်ယောင်ဆောင်ရတယ်။

မိန်းကလေးတွေ ချော မော်ကြီးကို ကာကွယ်ပေးရင်း ချွေးတွေ ပြန်လို့လေ။

အဲဒါတွေ ကို ညှိသွေးကလည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ သူ့ကင်မရာကြီးနဲ့ အဝီအပြင် မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ပြန်တယ်။

ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ့်အလှည့်။ မိန်းကလေးအုပ်စုထဲ ပြေးပုန်းရမယ့်အလှည့်။ အဲဒီ လို ကိုယ်ပြေးဝင်ပုန်းမယ့် မိန်းကလေးအဖွဲ့ဟာ ဘယ်သူတွေ မှန်း ကိုယ်ကြိုမသိခဲ့တာ အမှန်ပါ။

အင်း . . . အဲဒီ လို ကြိုမသိခဲ့တာလည်း ကောင်း သွားပါတယ်။ ကိုယ်အလောတကြီးပြေးလာပြီး အဲဒီ မိန်းကလေးအုပ်စုထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

“စိတ်မရှိပါနဲ့ ဗျာ . . . အနောက်က ကျွန်တော့် ကိုသတ်မယ့်လူတွေ လိုက်ကြ . . . ကြ . . .”

စကားပြောရင်းနဲ့ပဲ မိန်းကလေးတွေ ကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ် စကားတွေ

ထစ်ရပြီပေါ့။

ကိုယ်ဝင်ထိုင်မိတဲ့ မိန်းကလေးအုပ်စုက စိုးစိုးထွေတို့ အုပ်စု ဖြစ်နေတယ်လေ။
စိုးစိုးထွေးဆိုတာ ညှိသွေးရဲ့ အမြွှာညီမပေါ့။ စိုးစိုးထွေး ဘေးမှာ တော့ အေးမွန်၊ ဥကျန်နဲ့
ပြီးတော့ သူ့ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

သူဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။

သူဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့ နတ်သမီးရုပ်ကလေး။ အရူးမောင်းတဲ့ကားကို အတူတူစီးမိတဲ့
ကောင်မလေးလေ။

သူ့ကိုတွေ့တော့ ကိုယ်သိပ်အံ့သြသွားတယ်။

ဒီလိုပဲ သူလည်း မျက်လုံးဝိုင်းသွားတယ်။

ကိုယ့်ကို လက်ညှိုး လေးနဲ့ မပီမသထိုးလာရင်း...

“ရှင်... ရှင်... ပါလား”တဲ့

“ဟိုတစ်ညက အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အဆူခံရသေးလား”

စကားအဖြစ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ် တကယ်သိချင်လို့ မေးလိုက်တာပါ။

သူက မျက်နှာညှိုး ညှိုး လေးနဲ့ ခေါင်းညှိတ်ပြရှာပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်
စိုးစိုးထွေးက ထိုင်ရာကထပြီး ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနဲ့...

“ရဲထွဋ်”

ဆိုပြီး ထအောင်တယ်။

သူ့အသံကြောင့် ကိုယ်တွန့်သွားတယ်။ ဘယ်နေရာက တွန့်သွားတာလဲ
သေချာမသိပေမယ့် ကိုယ်တွန့်သွားရတယ်။

စိုးစိုးထွေးကလည်း သူ့အစ်ကိုဦးဆောင်တဲ့ (Guillotion) အဖွဲ့ကပဲလေ။ အခု
ကိုယ်ရန် ဖြစ်လို့ ထွက်ပြေးပြီး သူတို့ ထဲဝင်ပုန်းတာကိုပဲ မယုံတော့ဘူးလေ။ ချက်ချင်း ထပြီး

ဘေးဘီကိုကြည့်တယ်။ ကိုယ့်ကို ဒေါသတကြီးနဲ့ လိုက်ရှာချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့ မော်ကြီး၊
ကျော်ကျော်တင့်နဲ့ ဈာန်အောင်တို့ကို သွားတွေ တယ်။

ကိုယ်တို့အချင်းချင်း ရန်မ ဖြစ်တတ်မှန်း၊ ဖြစ်ရင်လည်း ဒီလောက်
သတ်ကြပြေးကြတဲ့အထိ ဖြစ်မှာ မဟုတ်မှန်း စိုးစိုးထွေးက သိပြီးသား။ အဲဒါကြောင့် ကိုယ်တို့
အလိမ်ပေါ်သွားတယ်လေ။

ကိုယ့်အလှည့် အဲဒီ ပြကွက်မအောင်မြင်ပေမယ့် သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရလို့
ကိုယ့်အတွက် အများ ကြီး အကျိုး ရှိစေခဲ့တယ်လေ။

ပြီးတော့ သူ့အကြောင်းတချို့ ကိုလည်း သိခွင့်ရခဲ့တယ်လေ။ နေခြည်လို့
သူငယ်ချင်းတွေ ခေါ် ကြတဲ့ သူ့နာမည် အပြည့်အစုံက လင်းနေခြည်သွယ်တဲ့။ ပြီးတော့
စိုးစိုးထွေးတို့လို အင်္ဂလိပ်မေဂျာ ဖြစ်တာရယ်ကိုပေါ့။

အင်း . . . မယဉ်မရိုးလေး အမှတ်တမဲ့ ကိုယ်တွေ့ မိတာလေးကို
ဖြည့်ပြောရဦးမလား။ သူ့လည်ဝန်းဝန်းလေးနဲ့ ရင်ညွန့်အစပ်ကြားမှာ မှည့်နက်လေးတစ်လုံး
ရှိသေးတယ်လေ။

...